

щаль това съ клѣтва. — Той ще украси Маріининѣ-
тѣ младость съ новы цвѣтія; той ще възбуди сич-
кы-тѣ въспоминанія на вашѣ-тѣ първѣ незлобивѣ
радость — и кога-то ще ся водите рѣка за рѣкѣ по
цвѣте-то, кое-то съмъ ви азъ насадилъ (съ най-големо
побужденіе) тогава, ахъ! тогава недѣй, душице, да
забораишь моѣ-тѣ любовь! —

Маріа. (падна прѣдъ колена-та му) Стефане!
сладкый мѣжо! кого-то азъ не съмъ почитала досто-
йно! Стефане, милый мѣжо! кому-то азъ не съмъ
познавала твърдѣ добрѣ великодушіе-то! Азъ съмъ
была мыслила, сирота, че съмъ най-добрѣ познавала
твое-то изрядно сѣрдце! а ты ми сега ненадѣйно от-
варашъ єдинъ храмъ, въ кото-то азъ разтрепѣрена
влизамъ — — Азъ ли да оставѣ тебе? — ахъ!
башъ никога да несъмъ тя обычала, па пакъ бы мя
привързалъ неразрѣшимо на тебъ тоя днешній день.
— И азъ знаѣ, що є добро и благородно — но не-
могѣ така високо да хвъркамъ по тебе, могѣ обаче
да чувствувамъ и усеѣцамъ това, кое-то ты искашь
да ми направишь, и затова ми усеѣщаніе азъ ся гордѣхъ!
— Азъ, Стефане, не могѣ да прѣтеглѣ и да прѣтър-
пѣвамъ таково униженіе и такъвъ срамъ, та да тя
оставѣ и да ся раздѣлѣхъ отъ тебе. — Иди, драги,
иди, кадѣ-то ти є най-милѣ и драго; азъ щѣ идѣ по
тебе, па макаръ было на край свѣтъ. — На іужныя
край между дивяцы-тѣ азъ щѣ ся смѣхъ на стрелы-
тѣ имъ, а на сѣверъ щѣ си ископамъ съ тебе єднѣ
колибѣ въ снѣга!

Стеф. (стреснато) *Маріе!*

Маріа. Ты мѣркашь да идешъ въ Индіѣ — Ты
ще видишь тамо жены, кои-то съ пѣсны скачешкомъ
ся хвъргать въ пламѣка на мѣжевы-тѣ си жьртвен-